

ВИСШ СЪДЕБЕН СЪВЕТ	
Регистрационен индекс	Дата
ВСС-10669 /	14-11-2017

ЧРЕЗ

ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

ДО

ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

на Република България

ЖАЛБА

От

Петър Симеонов Петров,

ЕГН

Постоянен адрес:

адрес за призоваване -

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

В законовия срок и на основание чл. 187, ал. 1 от Закона за съдебната власт във вр. с чл. 146, ал. 1, т. 3, 4 и 5 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) обжалвам пред Вас решение на Съдийската колегия (СК) на Висшия съдебен съвет (ВСС), взето по Протокол № 45 от заседанието, проведено на 07 ноември 2017 г., в частта му по т. 5.6., с която е оставена без уважение молбата ми за назначаване на основание чл. 193, ал. 6 от ЗСВ в Районен съд - Перник, с мотиви, че същата не отговаря на изискването на чл. 191, ал. 1, изр. 1, пр. 2 от ЗСВ,

както и решението в частта му по т. 5.9., с която се премества, на основание чл. 160, във връзка с чл. 193, ал. 6 от ЗСВ, Мария Венциславова Милушева - прокурор в Софийска районна прокуратура, на длъжност „съдия“ в Районен съд - Перник, с ранг „съдия в ОС“, с основно месечно трудово възнаграждение, съгласно Таблица 1 на ВСС, считано от датата на встъпване в длъжност.

Решението в оспорените части считам за незаконосъобразно взето в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправни разпоредби, както и несъответно на целта на закона, поради което на предвидените в чл. 146 от АПК основания го оспорвам, като МОЛЯ да го отмените поради следните съображения:

В проведения през 2015 г. КОНКУРС за преместване чрез събеседване за заемане на 32 /тридесет и две/ свободни длъжности за „съдия“ в районните съдилища (обн. ДВ, бр. 39 от 29.05.2015 г.), с протокол на конкурсната комисия от 30.10.2015 г. и в съответствие с разпоредбата на

чл. 192, ал. 1 от ЗСВ, съм класиран на 10-то място, при обявена 1 свободна длъжност за Районен съд – Перник, с обща оценка „5,91” за притежаваните от мен професионални качества, прослужено време на длъжност „съдия“ в Районен съд - Трън - 1 месец, 2 дни и прослужено време на друга длъжност по чл. 237, ал. 1, т. 4 от ЗСВ - 12 години, 11 месеца и 20 дни към датата на обявяване на конкурса.

С молба до СК на ВСС, във връзка с обявен с решение на Висшия съдебен съвет по протокол №27/21.05.2015 г. конкурс за преместване чрез събеседване в районните съдилища за 2 (две) свободни длъжности в Районен съд - Варна и Районен съд – Перник, отправих искане за прилагане на разпоредбата на **чл. 193, ал. 6 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) (нова – ДВ, бр. 62 от 2016 г., в сила от 9.08.2016 г.)**, съгласно която в 9-месечен срок от приключване на предходната конкурсна процедура с решение на съответната колегия на ВСС и при наличие на освободена длъжност в орган на съдебната власт, съответната колегия на ВСС приема решение за назначаване на следващия по ред кандидат в конкурса за повишаване или за преместване, получил крайна оценка в конкурсната процедура, не по-ниска от много добър „5.00“.

Съгласно приетата с решение на Пленума на ВСС с Протокол № 5 от 09.02.2017 г. **Наредба №1 от 9 февруари 2017 г. за конкурсите за магистрати и за избор на административни ръководители в органите на съдебната власт (Наредбата), §6 от ДР**, изрично се прие, че разпоредбите на Глава Трета, раздел IV относно назначаване при условията и по реда на чл. 193, ал. 6 от ЗСВ са приложими и към конкурси, *приключили по досегашния ред.*

С §2 от ДР на същата Наредба и дадената дефиниция, *освободена длъжност* в орган на съдебната власт е тази длъжност, която се е овакантила по време на провеждане на конкурса и в срок до 9 месеца от приключването му.

В §1 от ДР на Наредбата се приема, че “предходната конкурсна процедура *е приключила*, когато конкурсните длъжности са заети чрез встъпване в длъжност на назначените *с влезли в сила решения* на съответната колегия на Висшия съдебен съвет кандидати.”

Конкурсната процедура се провежда за съответния орган на съдебната власт (орган на съдебната власт е всеки отделен съд (прокуратура) – арг. от чл. 161, ал. 2, чл. 157, ал. 1, чл. 80, ал. 1, чл. 9, ал. 1 от ЗСВ). Смиълът, вложен в разпоредбите на ЗСВ, уреждащи процедурата, и смиълът на §3 от ДР на цитираната Наредба вр. с чл. 43, ал. 1 определят, че следващият кандидат е този, който е участвал, но не е бил назначен в конкурсна процедура за **съответния орган на съдебната власт** - в случая това е Пернишки районен съд.

Приетото от ВСС с цитираната по-горе Наредба за конкурсите за магистрати, че разпоредбата на чл. 193, ал. 6 от ЗСВ с приложима и към **приключили** конкурси, при липса на изрична разпоредба на ЗСВ в тази посока и при липса на изрични специални въведени допълнителни

предпоставки в Наредбата за това (като например изискването за уседналост), би следвало да означава, тъй като това е предвидимо, че всички допуснати до участие и участвали в тези *проведени и приключили по досегашния ред* конкурси лица могат да се ползват от нея.

От една страна, процесният конкурс, в който участвах, е обявен, проведен и приключил по правила, които към настоящия момент са изменени респ. отменени. Към онзи момент такова условие за допустимост не е било налице. Разпоредбата на чл. 193, ал. 6 ЗСВ не е съществувала към момента на провеждане на конкурса, приключил с влязло в сила решение/я на съответната колегия на ВСС и извършени съответни встъпвания в длъжност на назначените кандидати. Предпоставките за допустимост се преценяват към датата на обявяване на конкурса, а към този момент аз съм отговорял на тях, поради което съм бил допуснат до участие. Изискването на чл. 191 ал. 1 пр. 1 –во, пр. 2-ро от ЗСВ е въведено с изменението на ЗСВ, публикувано в ДВ, бр. 62 от 2016 г., в сила от 09.08.2016 г., като преди това изискването за прослужени три години на заеманата длъжност не съществуваше. Недопустимо е този текст да се прилага с обратна сила към датата на обявяване на конкурса с решение на ВСС по протокол № 27/ 21.05.2015 г.

Но горното мотивира следващите ми доводи: намирам за недопустимо прилагането на изискването за уседналост към настоящата процедура. Именно на основание участието си в приключил конкурс подадох молба за участие в процедура за назначаване по реда на чл. 193, ал. 6 от ЗСВ. В тази връзка смятам, че молбата не представлява такава - за участие в конкурс, а е молба за назначаване по реда на чл. 193, ал. 6 от ЗСВ при наличие на посочените в тази разпоредба на ЗСВ предпоставки и във вр. с разпоредбите на §6, §2 и §1 от ДР на Наредбата. Преценката за наличие на уседналост по чл. 191 от ЗСВ към момента на подаване на молбата ми и към настоящия момент е *условие* за допускане до участие в конкурс по чл. 189, ал. 1 от ЗСВ, в какъвто аз участие не съм заявявал. Изискване за уседналост като условие за подаване на молба за назначаване по реда на чл. 193, ал. 6 от ЗСВ не е залегнало в разпоредбите на ЗСВ и Наредбата. Кандидатствах за преместване в Районен съд – Перник във връзка с участието си в проведен и приключил с решение на съответната колегия на ВСС конкурс, поради наличие на освободена в 9-месечния срок по чл. 193, ал. 6 от ЗСВ длъжност в орган на съдебната власт. Няма как да съобразя поведението си при подаването на молба до ВСС за участие в процедура по чл. 193, ал. 6 от ЗСВ с разпоредба (тази на чл. 191 от ЗСВ), която нито ЗСВ, нито Наредбата сочат като условие за подаването на молбата по чл. 193, ал. 6 от ЗСВ. В тази връзка не се основават в закона мотивите на СК на ВСС за оставяне без уважение на молбата ми.

Освен това, основен принцип при провеждането на всяка една административна процедура е, че тя следва да се провежда освен въз основа на закона, и в условията на предвидимост и прозрачност (чл. 13 от АПК), което в настоящия случай също не е съобразено. Прилагането, при липса на конкретно и ясно нормативно основание за това, на изискването

за уседналост при вземане на решение по отношение на лица, участвали (т.е. вече допуснати) в *приключил* конкурс, проведен преди приемането на разпоредбата, противоречи и на АПК, който в чл. 13 прогласява принцип на последователност и предвидимост на действията на административните органи, които своевременно следва да огласяват публично критериите, вътрешните правила и установената практика при упражняване на своята оперативна самостоятелност (ако въобще е възможно да се приеме, че СК на ВСС в случая действа в такива условия) по прилагане на закона и постигане на целите му. Този принцип е инкорпориран и в новоприетата разпоредба на чл. 191 от ЗСВ за предвидимост на назначенията, заложена в мотивите към приемането на ЗИДЗСВ.

Възприетият от СК на ВСС подход противоречи и на една от целите на ЗСВ – да бъдат назначени лицата, получили най-висока оценка и притежаващи изискуемите професионални и морални качества.

С оглед горното считам, че спрямо мен, като кандидат в приключила предходната конкурсна процедура - конкурс за заемане на длъжността съдия в Районен съд – Перник, като кандидат следващ по ред в конкурса за повишаване или за преместване, като кандидат получил крайна оценка в конкурсната процедура, не по-ниска от много добър "5,00", в случая отличен 5,91, при наличие на освободена длъжност в орган на съдебната власт и в 9-месечния срок от приключване на предходната конкурсна процедура с решение на съответната колегия на ВСС, са налице всички законови предпоставки за прилагане на посочената разпоредба на чл. 193, ал. 6 от ЗСВ във връзка с приетото в ДР на Наредбата за конкурсите за магистрати, поради което незаконосъобразно СК на ВСС не уважи молбата ми.

Всичко изложено по-горе, моля, да се приеме като съответни доводи по същество относно решението на СК на ВСС в частта му по **т. 5.9.**, с която се премества, на основание чл. 160, във връзка с чл. 193, ал. 6 от ЗСВ, Мария Венциславова Милушева - прокурор в Софийска районна прокуратура, на длъжност „съдия“ в Районен съд – Перник, тъй като молбата ѝ не е подлежала на преценка относно това, покрива ли кандидатът критерий за уседналост, като същевременно кандидатът не отговаряла на едно от кумулативните изисквания на чл. 193, ал. 6 на ЗСВ, а именно – да е следващият по ред кандидат в конкурса за повишаване или за преместване.

Считам, че нормата, с която се създава ограничение за преместване на магистрат преди изтичане на три години, прослужени на длъжността, която заема, накърнява принципи, установени с Конституцията на Република България, а именно – чл. 4, чл. 6, ал. 2, чл. 48, ал. 3 от Конституцията. Съгласно чл. 4 от Конституцията, Република България е правова държава. Част от същностното разбиране за правовата държава е разбирането за предвидимост на правните норми, което следва да намери отражение в действащото законодателство чрез последователно отстояване на правни принципи. Създаването на ограничения за магистратите за преместване в равен по степен орган на съдебна власт, основано на

посочен от законодателя срок за продължителност на заемане на съответната длъжност, опорочава идеята за гарантиране независимостта на магистратите и тяхното подчинение само и единствено на закона. Считам, че не се установява с наложената забрана за участие в конкурс за преместване на магистрати преди да имат прослужени три години на заеманата длъжност да се осигурява гарантиране на значими и важни обществени интереси, а същевременно се накърняват личните права и законни интереси на засегнатите магистрати. Нормата на чл. 191 от ЗСВ, когато не е критерий за заемане на по-висока длъжност в професията противоречи на Конституцията и по-точно на правото на труд – ограничението за три години работа на едно място, нарушава пряко Конституцията. Касас се за един вид трудово крепостничество – работникът да няма право да работи на тази длъжност в съответния съд в друг град, ограничава правото на полагане на труд без ограничаване на мястото. Следва да бъде съобразено, че преместването представлява промяна единствено и само относно органа на съдебна власт, в който съдията упражнява своята професия т.е. конкурсът за преместване се реализира спрямо равни по степен органи на съдебна власт. В тази насока трябва да бъде взето предвид, че за разлика от конкурсите за повишаване, при които законово изискване за наличие на три години в съответния орган на съдебна власт има легитимна цел, защото гарантира наличието на придобит професионален опит в съответната по-ниска по степен инстанция, преместването в друг съд от същото ниво, например районен съд, най-често се основава на причини от личен характер, но не води до промяна във вида на разглежданите правни спорове. Изискването за участие в конкурс да бъдат допускани само съдии, които са работили в съответния орган на съдебна власт поне три години, ограничава конкуренцията, тъй като намалява броя на кандидатите в конкурса, което не е в интерес на правосъдието, защото конкурсното начало предполага гарантиране избирането на професионално най-добре подготвения кандидат. Така приетата редакция на закона препятства не само преместване в равен по степен съд в друг окръжен или апелативен съдебен район, но и преместването в друг районен съд в същия съдебен район, какъвто е конкретния случай.

Създаването на забрана за преместване до изтичане на три години, прослужени на заеманата длъжност, пряко противоречи на чл. 48, ал. 3 от Конституцията относно избора на професия и място на работа, тъй като по отношение на магистратите с ненавършен тригодишен стаж на заеманата длъжност се създава законова пречка да кандидатстват за свободна длъжност в друг орган на съдебна власт. Считам, че се достига до създаване на неравнопоставеност между магистратите, което основано само и единствено на критерия прослужено време на заеманата длъжност, без да се вземат предвид професионалните, делови, нравствени и морални качества и при игнориране на съществуването на причини от личен и семеен характер като мотив за преместване на равна по степен длъжност в друг орган на съдебна власт, противоречи и на чл. 6, ал. 2 от

Конституцията, тъй като създава ограничение за част от действащите магистрати да участват в конкурс за преместване.

Създаването на ограничение във възможността на дадено лице, упражняващо магистратска професия, да кандидатства за преместване на равна по степен длъжност противоречи и на международноправни актове, като Конвенция № 111 относно дискриминацията в областта на труда и професиите, в сила от 15.06.1960 г. и ратифицирана от България с Указ № 205 от 3.06.1960 г. на Президиума на Народното събрание, която е част от националното право. Съгласно чл. 1 от Конвенцията дискриминация представлява всяко различие, изключване или предпочитание, което води до премахване или нарушаване на равенството във възможностите или в третирането в областта на труда и професиите. Считаю, че със законната забрана за преместване на равна по степен длъжност в друг орган на съдебна власт преди да са изминали три години, прослужени на съответно заеманата длъжност, се достига до поставяне на магистратите, които са заемали съответната длъжност за период, по-кратък от три години, в неравнопоставено положение, което с оглед това, че не се основава на изисквания за професионална квалификация и делови качества, представлява форма на дискриминация.

По изложените съображения, считам, че решението е взето в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби на ЗСВ и Наредбата, че е несъответно на основен принцип, прогласен в АПК, както и че е несъответно на целта на закона, и противоречи на прогласеното право на труд в КРБ.

Поради това моля, да отмените решение на СК на ВСС, взето по Протокол № 45 от заседанието, проведено на 07 ноември 2017 г., в частта му по т. 5.6., и в частта му по т. 5.9. и да го върнете за ново произнасяне съобразно административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби на ЗСВ, АПК и Наредба №1 от 9 февруари 2017 г. за конкурсите за магистрати и за избор на административни ръководители в органите на съдебната власт.

Прилагам:

1. доказателства за внесена държавна такса;
2. преписи от жалбата - 2 бр.

С УВАЖЕНИЕ.